

Sygnatura akt II AKa 459/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka

Protokolant: Daria Machnik

przy udziale Waldemara Kawalca prokuratora Prokuratury (...) we W.

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2023 r.

sprawy Ł. S. oskarżonego o czyny

z art. 258 § 1 k.k. i art. 245 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 26 lipca 2022 r. sygn. akt III K 21/22

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

zwalnia oskarżonego Ł. S. z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z 26 lipca 2022 r., III K 21/22 uznał Ł. S. za winnego przestępstwa z art. 258§1 KK, za co wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz za winnego przestępstwa z art. 245 KK, za co wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego adw. R. D. zarzucając:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że:

oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, gdy z dowodów to nie wynika,

oskarżony wywierał wpływ na czynności M. K., gdy z dowodów to nie wynika;

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

art. 410 KPK przez oparcie wyroku na selektywnie wybranych dowodach,

art. 7 KPK przez dowolną ocenę dowodów,

art. 5§2 KPK przez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

We wniosku odwoławczym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył co następuje. Apelacja jest bezzasadna, gdyż sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił dowody ujawnione na rozprawie głównej, a na podstawie uzyskanych środków dowodowych ustalił fakty odpowiadające rzeczywistości stanowi rzeczy. Tym samym, wymieniony sąd nie dopuścił się uchybień wskazanych w skardze.

W uzasadnieniu skargi podaje się, że brak jest jakichkolwiek konkretów, choćby częstotliwości rzekomych transakcji, w jakich brał udział oskarżony, a także rodzaju i ilości narkotyków, którymi handlował, kogo i ile razy zastraszał na polecenie Ż.. Podnosi się również, że sąd pierwszej instancji powołał zeznania D. Z. i M. K., jako podstawę dokonanych ustaleń, pomimo że „nie mają oni pojęcia, co S. miał robić w grupie przestępczej Ż.”. Żaden z nich nie podał źródła informacji o S.. Udziału S. w grupie przestępczej nie potwierdza także dokumentacja fotograficzna (k. 401-402) oraz schematy połączeń telefonicznych (k. 1155-1163). Natomiast odnośnie do czynu z art. 245 KK, według apelacji, oskarżony znalazł się przypadkowo pod zakładem karnym, namówiony przez kolegę, z którym pił alkohol.

Oceniając sformułowane w skardze zarzuty, w pierwszej kolejności należy zważyć, że nielogiczne jest podnoszenie zarzutu obrazy przepisu art. 5§2 KPK jednocześnie z zarzutem obrazy art. 7 KPK oraz zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych. Jeżeli twierdzi się, że sąd wadliwie ocenił dowody i w efekcie błędnie ustalił fakty kluczowe dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, to nielogiczne jest twierdzenie, że jednocześnie sąd rozstrzygnął niedające się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Drugi z tych zarzutów można wszak podnieść dopiero wtedy, gdy sąd prawidłowo ocenił dowody, a pomimo to niedające się usunąć wątpliwości rozstrzygnął niezgodnie z kierunkiem zasady *in dubio pro reo*. Z tego względu, zarzut obrazy przepisu art. 5§2 KPK sąd odwoławczy ocenił jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Odnośnie do dalszych kwestii należy zauważyć, że przestępstwo z art. 258§1 KK ma formalny charakter. Dla ustalenia, że sprawca brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, nie mają znaczenia okoliczności wskazane w apelacji, tj., że oskarżony nie handlował narkotykami. Wystarczające jest ustalenie, że sprawca przystąpił do grupy ze świadomością jej celu i form działania, gotów brać udział w prowadzonej działalności. Dla przypisania odpowiedzialności za czyn z art. 258§1 KK nie jest wymagane pełnienie w grupie określonych ról, funkcji czy zadań.

M. K., który w postępowaniu przygotowawczym „współpracował” z organami ścigania, przyznał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował A. Ż., a w składanych wyjaśnieniach ujawnił fakty dotyczące działalności przestępczej tego i innych podejrzanych. Na rozprawie w dniu 26 maja 2022 r. M. K. zeznał zaś, że P. jest mały i każdy w tym mieście się zna. A. Ż. handlował narkotykami i przymuszał go do tego procederu. Ł. S. należał do grupy Ż., choć nie wie, czym dokładnie się zajmował. Gdy siedział w areszcie, to pod zakład karny przyszli Ż., S., P. z pizzerni i M. S.. Krzyczeli, że jest konfidentem i ma wycofać swoje wyjaśnienia, bo inaczej „go zajebią”.

Na tej samej rozprawie D. Z. zeznał, że pod aresztem był Ż. i S.. Rzucali petardami. Cały areszt „huczał” o tym zdarzeniu. Świadek dodał, że S. miał układ z Ż.. M. M. zeznał zaś, że zawiózł pod areszt Ż. i P. z pizzerni. Na miejscu doszedł do nich S.. Wszyscy byli pijani i krzyczeli. Były petardy i wyzwiska. Okoliczności te potwierdził P. C., będący funkcjonariuszem w zakładzie karnym, w którym przebywał M. K..

Podnosząc zarzut obrazy przepisu art. 7 KPK przez dokonanie dowolnej oceny dowodów, w apelacji nie podano, na czym polegały uchybienia sądu przy ocenie zeznań wymienionych świadków. W tym sensie, zarzut jest gołosłowny. Natomiast sąd a quo zeznania wymienionych osób ocenił przez pryzmat innych dowodów ujawnionych na rozprawie głównej, w tym wyjaśnień Ł. S.. Wymieniony sąd uzasadnił, że dał wiarę M. K., gdyż jego zeznania zostały potwierdzone innymi dowodami, zwłaszcza zeznaniami D. Z., M. M. i P. C.. Sąd *meriti* uzasadnił również, że odmówił uznania za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, gdyż są one sprzeczne z wymienionymi dowodami.

Na podstawie tych dowodów, sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że Ł. S. 1 litego 2020 r. przed Zakładem Karnym w P. krzyczał „K., konfidente, rozjebimy cię”, w celu wywarcia na niego wpływu, przez zmianę składanych wyjaśnień. Doświadczenie życiowe nakazuje przyjąć, że Ł. S. nie przyszedł pod wymieniony zakład karny przez przypadek lub dla rozrywki, aby ćwiczyć głos. Ł. S. przybył tam, gdyż należał do grupy przestępczej A. Ż. i

prawdopodobnie od niego otrzymał takie polecenie. Krzycząc razem z innymi, że M. K. jest konfidentem i ma przestać „sypać” inne osoby, bo w przeciwnym razie „zajebią go”, Ł. S. okazywał solidarność z A. Ż. oraz innymi członkami grupy przestępczej, co trafnie ustalił sąd meriti.

Twierdzenie apelacji, że oskarżony przyszedł pod areszt śledczy przypadkowo, gdyż został namówiony przez kolegę, z którym pił alkohol, nie wytrzymuje testu wiarygodności. Nie sposób uznać za wiarygodne twierdzenie, że oskarżony nie będąc członkiem grupy Ż. zgodził się przyjść pod zakład karny, wykrzykiwał tam słowa, o których była mowa oraz wrzucał petardy na teren tego zakładu.

Według apelacji, oskarżonego do przyjścia pod zakład karny namówił nie A. Ż., z którym chodził na siłownię i dzielił zainteresowania hobbystyczne, ale inna osoba, której w apelacji się nie wymienia. Nie podaje się, czy była to osoba należąca również do grupy Ż., czy nie związana z tą grupą. Taką wersję należy jednak odrzucić, gdyż ktoś, kto nie należał do grupy Ż., nie miał żadnego powodu, aby przyjść pod zakład karny, w którym przebywał M. K.. Jeżeli zaś namawiającym była osoba należąca do grupy przestępczej A. Ż., to takie twierdzenie jedynie potwierdza ustalenie sądu pierwszej instancji, że Ł. S. był członkiem tej grupy.

Bezzasadny jest zarzut obrazy przepisu art. 410 KPK, który zresztą nie został uzasadniony. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozostawia zaś wątpliwości, że sąd uwzględnił wszystkie dowody ujawnione na rozprawie głównej. Wbrew zarzutowi, sąd nie wydał wyroku na podstawie części bądź niektórych dowodów albo na podstawie dowodów, które nie zostały ujawnione. Inną kwestia jest zaś okoliczność, że fakty istotne dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego zostały ustalone na podstawie tych dowodów, które zostały uznane za wiarygodne. Taka sytuacja nie świadczy jednak o tym, że wyrok został wydany na podstawie wybiórczych dowodów.

Podsumowując należy stwierdzić, że bezzasadne są zarzuty obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił zebrane w sprawie dowody, uznając część z nich za wiarygodne, a innym odmawiając tego przywileju. Na podstawie ujawnionych dowodów uznanych za wiarygodne, sąd ustalił fakty relewantne dla oskarżonego, czemu dał wyraz w uzasadnieniu wyroku.

Mając to wszystko na względzie, orzeczono jak na wstępie.

SSA Jerzy Skorupka